

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. íróő és HELMA kiadó

Tartalom

Lábnyomok a hóban és egy halott festő.....	6
Előző este.....	19
Egy kis vállvergetés.....	30
Szilvórium és egy kikapós varrónő.....	41
Újabb nyomok, egy galerista, és nyúl vadasan.....	61
A nagy Szulejmán, a bűvész háza és egy beavatás	86
Az állóvíz felkavarodik	115
Monarchia Cipőpalota, Komlós kialvatlan, a galerista megtörik.....	138
Leánykérés, Gizi metamorfózisa; az is gyanús, aki nem gyanús.....	165
A francia, aki lehet, hogy nem is francia, és egy kis lövöldözés	202
Gizi választása; a festő és az ő műzsája.....	234
Szókratész méregpohara és egyéb poharak.....	269

Első fejezet

Lábnymok a hóban és egy halott festő

A Kossuth utcai legénylakásban csend volt. Csak a falióra mutatója rőtta kitartóan az útját, és a kanárik néha szöszmötöltek kicsit a kalitkákban. Az előző este lehullott hó minden neszt elnyelt. A békesség csalfa illúzióját azonban hirtelen dörömbölés oszlatta el. Barlabácssy az órára pillantva megtudta, hogy hajnali fél hat van. Magában dohogva köntöst vett, gyűrött arccal, kócosan csoszogott ki az előszobába. Ajtót nyitott. Egy egyenruhás járőr állt a lépcsőházban, amint kinyílt az ajtó, szalutált.

– Jó reggelt, felügyelő úr! Jelentem, egy halott férfit találtak egy házban, a Kertvárosban. Azt a feladatot kaptam, hogy értesítsem magát, és vigyem a helyszínre.

– Emberölés?

– Nem tudok válaszolni, uram. Én csak üzenetet hoztam. Odalent vár az autó.

– Csak azért mondom, mert ha nem gyilkosságról van szó, akkor nekem nem sok közöm van hozzá. Na, mindegy! – legyintett. – Jöjjön be! Ha esetleg inna egy kávé, van a kannában – a konyha felé mutatott. – Ameddig felöltözöm, melegíthetne nekem is egyet.

Tíz perc alatt rendbe szedte magát. A konyhában csendesen kortyolgatták a kávé a járőrrel.

– Ki van a helyszínen?

– Klein detektív. Ő az ügyeletes.

– Ő küldte értem?

– Igen, uram. Azt hiszem, valamit furcsának talált, de közelebbit nem tudok.

– Ha Klein valamit furcsának talált, akkor annak

bizonyára van alapja. Veszem a kabátomat, aztán indulhatunk!

A házból kilépve azonnal a járó motorú autóhoz sietett, hogy a kabát alatt, az otthonról hozott meleget benntartsa még egy kis ideig. Tiszta volt az égbolt, a csillagok még szikrázóan villogtak. Az autó csúszkált a havon, a mínuszok miatt itt-ott kijegesedett az út. A Pacsirta utca nyolc előtt álltak meg. Az árokparton Klein toporgott fázósan egy ötven év körüli nővel. A nő a kabát alatt pongyolát viselt. Barlabássy biccentéssel köszöntötte.

– Jó reggelt, főnök! Elnézést, hogy kiugrasztottalak, de nem tudtam egyedül eldönteni, mi legyen – mondta Klein.

– Mesélj!

– Hajnali öt órakor telefonált be ez a hölgy a kapitányságra. Azt mondja, hogy belesett a szomszédja ablakán és látta, hogy az a konyhában ül az asztalnál, és nem mozdul. Hiába kopogtatott az ablakon, fel sem nézett. A férfi neve Havas Adolf.

– Akkor, lehet, hogy nem is halt meg? Esetleg elaludt az asztalnál?

– Ahogy zörögtem, arra bárki felébredt volna – mondta a nő. – Természetellenes, ahogy ott ül. Nyitva van a szeme!

– Bementetek már? – fordult Barlabássy ismét a detektívhez.

– Nem, mert egyéb furcsaságok is vannak.

– Mégpedig?

– A konyhában ég a villany. A hölgy azt mondja, hogy este kilenckor, amikor a macskáit kiengedte egy kicsit, hogy az éjszaka előtt elvégezzék a dolgukat, már le volt kapcsolva. Nem látott világosságot. Az ajtó, az ablakok be vannak zárva. És csak egyetlen lábnyomcsapás vezet a hóban az ajtóhoz, befelé. Eltekintve persze az enyémtől és

a hölgytől. De vigyáztunk, nem tapostuk össze azt a nyomot.

– A havazás tegnap este nyolc óra körül állt el. Tudom, mert épp kint voltam az utcán. Ezek szerint a nyomok gazdája este nyolc után érkezett. Mondja csak – fordult az asszonyhoz a felügyelő –, mikor látta utoljára a szomszédját?

– Tegnap este fél kilenc körül. Akkor jött meg a Tulipánból.

– Feltételezem, az egy vendéglátóhely.

– Egy kiskocsmá. Egy háznál üzemeltetik, a szomszédos Tulipán utcában. Az volt a törzshelye. Ha épp nem festett, ott ült. Még a postás is ott szokta keresni.

– Szobafestő?

– Nem! Festőművész!

– Egyedül érkezett?

– Egyedül.

– Milyennek látta? Részeg volt, támolygott?

– Nem szokott támolyogni. Fröccsözgetett, nyáron inkább sör. Úgy tudom, csak a társaság miatt járt a Tulipánba, nem volt iszákos.

– Tehát amit biztosan tudunk, hogy este fél kilenckor hazaérkezett a szomszéd, kilenc órakor már lekapcsolta a villanyt, ami reggel ismét égett, és most a konyhában ül az asztalnál, mozdulatlanul. Zajra nem reagál. Az ajtó és az ablakok be vannak zárva. Ezek alapján feltételezhetjük, hogy az illető halott, de nem tudjuk, hogy mi okból és milyen körülmények között állt be a halál.

– Ezért kérettelek ide. Lehet, hogy nem történt semmi, csak megállt a szíve. De a hölgy szerint egészséges volt – mondta Klein.

– Én amondó vagyok, leghelyesebb, ha kihívjuk a helyszínelőket és Ármint. Hol lehet itt telefonálni?

– Nálam van készülék – szölt az asszony.

Barlabácssy követte a szomszédos házba. Amint kinyitotta az ajtót, minden irányból macskák jöttek elő, és tekergőzni kezdtek a lábai körül. Alig tudott lépni tőlük.

– Uramisten, mennyi macska!

– Kilenc. De a számuk folyton változik. Van, amelyik megöregszik, van, amelyik végleg elkóborol, de mindig van pótlás. Biztosan elmondják egymásnak, hogy jó itt lakni, és akkor idetalálnak.

– Minden bizonnyal – morgott maga elé Barlabácssy. – Hol találom a készüléket?

– Csak menjen tovább, az előszobában, a kisasztalon.

Elintézte a hívást, aztán körülnézett. A házban minden a macskáknak volt alárendelve. Mindenütt kis tálkák voltak vízzel, tejjel, ételmaradékokkal, mindenféle párnák és pokrócok, tele macskaszőrrel. Az asszony a konyhában várt, ameddig befejezte a telefonálást.

– Köszönöm! – Barlabácssy kikukkantott a konyhaablakon, ami a szomszéd udvarára nézett. Látni lehetett a szomszéd ház konyhájának ablakát, és a kiskaputól az udvaron át a házig vezető utat.

– Megkínálhatom valamivel? – kérdezte a nő. – Kávét?

– Köszönöm, túl vagyok rajta! Bemutatkoznék. Barlabácssy Ágoston detektív felügyelő vagyok a Kakasvári Rendőrkapitányságról.

– Glásner Dalma, varrónő – a nő kezét nyújtott.

– Mióta lakik itt?

– Már majdnem harminc éve.

– Egyedül él?

– Már igen. Az uram már tíz éve meghalt.

– Hogy is hívják a szomszédját?

– Havas Adolf. Mint említettem, festőművész. Nagyjából

tizenkét, tizenhárom éve vagyunk szomszédok. Pontosan nem emlékszem, mikor költözött ide. A férjemmel sokat beszélgetett, jó volt a viszonyuk, de nem jártunk össze.

– Van valakije?

– Agglegény. Szinte senki nem jár hozzá.

– Hány éves?

– Negyven körüli. Nem tudom pontosan. Még fiatalember volt, amikor ideköltözött. Egy idős bácsié volt a házikó, de amikor meghalt, az örökösei elkótyavetyélték. Fővárosiak voltak, csak teher volt nekik, nem akartak ideköltözni. Így olcsón meg tudta venni.

– Akkor nagyjából harminc év körüli lehetett, amikor szomszédok lettek. A szüleiről tud valamit? Esetleg, hogy honnan származik?

– Nem. Mint már mondtam, inkább a férjemmel szokott beszélgetni. Nem kedvelte a nőket.

– Nem is volt barátnője?

– Tudtommal nem. Néhány tanítványa volt talán. De már sok éve nem járt hozzá senki.

– Ezekről tud valamit?

– Sajnos nem. Akkoriban hetente néhányszor jöttek hozzá.

– Férfiak? Nők?

– Inkább fiúk, meg talán egy lány, ha jól emlékszem. De tényleg nem figyeltem őket. Napközben jellemzően varrtam, nem az utcát lestem.

– Még most is dolgozik?

– Inkább csak ismerősöknek. Kisebb átalakításokat, javításokat vállalok. Egész ruhát már nem nagyon. Eléggé elromlott a szemem.

– Miért ment át ma hajnalban a szomszédhoz?

– Mert égett a villany! Különösnek találtam, rossz érzésem támadt. Tudja, ezek a művészfélék nem kelnek

hajnalban. Adolf délelőtt tizenegyig általában ki sem dugta az orrát. Főleg télen! Kifejezetten furcsállottam a dolgot. Azt gondoltam, talán valami baja esett, vagy rosszul van, esetleg beteg. A kertkaput sosem zárjuk, így elmentem a konyhaablakhoz, és belestem rajta. Láttam, hogy ott ül az asztalnál, nyitva van a szeme, és hiába szólítottam, zörgettem az ablakot, meg sem mozdul. Maga szerint ez nem különös?

– Dehogynem. Ezért vagyunk itt. Milyen képeket festett ez a Havas? Ismert volt?

– Nem tudom, hogy mennyire volt ismert, nem mozgok ilyen körökben, meg nem is értek a festészethez. Időnként lehetett látni, hogy néhány vászonnal a hóna alatt bement a városba.

Gondolom, sikerült eladnia őket. Képzelve, egy időben a mákvirág volt a kedvenc témája! Televetette az egész kertet, sőt még az udvart is mákkal. Tavasszal, amikor kivirágzott, mint a megszállott, festette a virágzó mákmezőt. Nem mondom, szép a mákvirág, de ez is csak ilyen furcsa hóbort volt. Igazából már megszoktam. Engem nem zavart, hogy egy kicsit bogaras. Az összes művész ilyen.

– Van-e bármi, amit még esetleg el tudna mondani, amivel segíthetne kideríteni, mi történt?

– Momentán nincs. De ha eszembe jutna valami, telefonálok. Érthetetlen, érthetetlen – motyogta a nő.

Barlabássy észrevette egy autó fényét. Úgy tűnt, megérkeztek a helyszínelők. Eléjük sietett. Dr. Károlyi Ármin rendőrorvos-szakértő most is, mint mindig, elegáns volt, mintha skatulyából húzták volna elő. És most is, mint mindig, rendkívül rossz hangulatban volt, ha nagyon korán ugrasztották ki az ágyból.

– Jó reggelt, felügyelő! Úgy látszik, mi már csak

hajnalban járunk halottat nézegetni! Merre van? Essünk túl rajta hamar!

– Szervusz, Ármin! Várnod kell egy kicsit, ameddig a technikus kiönti a lábnyomokat a hóban, és kisereli a zárat. A hullánk be van zárva.

– Na, akkor igyekezzetek, fiúk, mert idefagyunk mindannyian! – Károlyi összehúzta magán a kabátot és visszaült az autóra.

– Ha tudtam volna, hogy hóban kell lábnyomot öntenem, hozok magammal hajlakkot – méltatlankodott a technikus. – Nem tudunk szerezni valahonnan?

– Jó, hogy a felszerelését nem nekem kell maga után hurcolnom! Miért nem gondolkodik egy kicsit előre? Menjen át a szomszédba, ott lakik egy varrónő, tőle kérhet! – mutatta az irányt Barlabássy.

A technikus kisvártatva visszatért egy hajlakkos üvegcsével, és finoman befűjt vele három lábnyomot, melyek a legjobbnak tűntek a későbbi azonosításhoz. Erre azért volt szükség, hogy a könnyen omló peremeket rögzítse. Ezután hideg vízzel keverte ki a gipszet, mert a gipsz kötése során keletkező hő megrongálhatja a lábbeli lenyomatát a hóban. Miután beleöntötte a híg masszát a nyomba, apró pálcikákat helyezett bele, hogy a kiemeléskor el ne törjön. Mikor az első réteg megkötött, még egy adag gipszet öntött, hogy a minta még biztonságosabb legyen. Amint az anyag megszilárdult, óvatosan kiemelte. Barlabássy izgatottan várta az eredményt. A háromból kettő nagyon jól sikerült, de az egyik nyom a hő hatására összeomlott.

Ezután az ajtóhoz mentek, hogy a zárat a legkevésbé roncsoló módon ki tudják szerelni. A fényképész minden tevékenységről mérőszalagokkal és rudakkal fotósorozatot készített. Az ajtón szabad szemmel semmi különös nem

volt látható. Miután a technikus kinyitotta a bejárati ajtót, Barlabássy előreengedte a fényképészt, a technikust és az orvosszakértőt. Maga kint várakozott. A nyomrögzítés és a halottvizsgálat elsősorban szakértői feladat. Ilyenkor a detektívnek türelmesnek kell lenni. Csak azután lép be a helyszínre, miután minden nyomot összeszedtek és rögzítettek. Elsőnek dr. Károlyi lépett ki az ajtón.

– Gyere be! – szólt a felügyelőnek.

Barlabássy követte. Első benyomása az volt, hogy a ház lakója nem sokat adott a rendre. Nem volt kifejezetten koszos, inkább egy olyan ember hajlékára emlékeztetett, aki a tárgyakat használja, és nem csak letörölgeti őket. Az egész házat belengte a terpentín és az olajfesték szaga. Mielőtt a konyhába ment volna, körülnézett. Két szoba volt. Az egyik nappali lehetett, hatalmas fotellel, kerevettel, tálalószekrénnel és egy étkezőasztallal, körülötte székek. Ingaóra ketyegett, bekeretezett festmények és nyers, feszített vásznak voltak a földön, a falnak támasztva. A fotel melletti kisasztalon újságok heverték, teli hamutartó, cigarettás doboz és gyufa mellett. A dohányzás okozta áporodott szagot beitták a falak és a bútorok is. A redőny félig volt leeresztve. A másik, kicsit kisebb szoba volt a háló. Az ágy vetetlen, de érintetlenül állt. Az elmúlt éjszaka nem aludtak benne. Az ágy alatti éjjeliedény üres, a redőny teljesen leeresztve. Minden bizonnyal lefekvéshez készülődött a férfi.

Barlabássy követte dr. Károlyit a konyhába. A holttest a támlás konyhaszéken ült egyenes gerinccel, az asztal mellett. Az asztalon kenyérmorzsa és egy félig elfogyasztott pohár bor. A halott Havas Adolf szeme nyitva volt, fénytelenül nézett maga elé egyenesen. Kezeit maga mellett lógatta.

– Ármin, mi a fene ez? – kérdezte Barlabássy értetlenül.

– Láttál már ilyet?

– Őszinte legyek? Nem. A hullamerevség beállt. Nagyjából este kilenc körül halhatott meg. Az égardta világon semmi nem látszik rajta. Biztos, hogy nem fojtották meg, és ha a ruha alatt esetleg nem találok egyebet, külsérelmi nyomok sincsenek rajta. Valami hirtelen szívmegállásra vagy mérgezésre gyanakszom, de egyelőre fogalmam sincs, hogy mivel mérgezhették meg, ha így történt. Nincs hányadék, a nyelve is a szájában van. A mérgeztettek nyelve általában bedagad és kitüremkedik a szájból. A testen nincsenek foltok, elszíneződések, bőrpír.

A befelé tartó, egyirányú nyomokkal, a zárt ajtóval és ezzel együtt, ez egy kifejezetten talányos haláleset. Nyilván sokat elárul majd a boncolás, és reménykedjünk, hogy a laboreredmények alapján meg tudjuk határozni, hogyha megmérgezték, mivel tették. De most, semmi egyebet nem tudok mondani. Elnézést!

– Gondolom, vettetek mintát a borospohárban lévő folyadékból.

– Hát persze! Ujjnyomot is kutattunk a poháron. Valamennyit sikerült összeszedni. Majd meglátjuk, hogy azonosításra alkalmasak-e.

– Köszönöm. Hát, ez marha jó – mondta lehangoltan Barlabássy. – A rendőrkapitány biztosan aggodalmaskodni fog, ha ezt megtudja. Alig fejeztük be az Istvánffy ügyet.

– A szőnyeg szélére állás miatt nem irigyellek, viszont az ügy miatt igen! Tekints rá kihívásként! Roppant talányos eset. Persze, ha nem öngyilkosság, mert az sem zárható ki. Ha nehéz is lesz kideríteni, mi történt itt, szakmai szempontból a nyomozás minden perce kincs!

– Ebben van valami. De, jelenleg kevésbé vigasztal. Mindenesetre, ha tudsz valami eredményt, légy szíves azonnal értesíts!

– Mi sem természetesebb ennél! Viszlát, detektív! – dr. Károlyi Ármin megfogta a táskáját, és – kabátját fázósan összehúzza – az utcán várakozó autóhoz ment.

Időközben már megvirradt, friss, tiszta idő ígérkezett, a reggeli nap olyan szikrázóan sütött, hogy a hó elvakította az embert. Ameddig a halottszállítókra várt, Barlabássy magára maradt a házban. Előzőleg Kleint körbeküldte az utcában, hogy a lassan ébredező szomszédokat kikérdezze.

Még egyszer szemügyre vette a holttestet. Kockás, feltűrt ujjú flaneling volt rajta. A sötét szövetnadrág gyűrött, vasalást rég nem látott. A festő lábán teljesen újnak látszó, téli bakancs volt. Barlabássy körülnézett, és a kamrában talált egy bontott borosüveget. Beleszagolt, de semmi furcsát nem érzett rajta. Pár deci hiányzott belőle. Hirtelen ötlettől vezérelve keresett egy papírtasakot, és a borosüveget a pereménél és a talpánál fogva belecsúsztatta. Fontos lehet az ujjnyom. Kiment az előszobába. Az ajtó mellett, a fogason lógott egy télikabát, egy kötött sál és egy kalap. A kabát zsebeiben némi dohánytörmeléken kívül egy pénztárcát talált. A pénz nem hiányzott belőle. A fogas alatt egy házi papucs, a kulcstartón ott lógott a lakáskulcs. Nem hitt a természetfelettiben, ezért teljesen értetlenül állt a helyzet előtt. Ha a festőt tényleg meggyilkolták, a tettesnek valahogy be és ki kellett jutnia. Zárt ajtón keresztül ez lehetetlen.

A festő bakancsának nyomai – már ha a rögzített nyomok alapján ez alátámasztható –, csak befelé vezettek.

Szemtanú igazolja, hogy egyedül érkezett haza a Tulipán kocsmából. Az ajtót belülről bezárta. Ott a kulcs a kulcstartón. Megágyazott, bekészítette az éjjeliedényt és kiment a konyhába. Bort ivott. Majd ültében meghalt. Ám a villanyt este valaki lekapcsolta, reggel mégis égett! Ha Havas este kilenc körül meghalt, nyilván valaki felkapcsolta. Tehát biztosan nem volt egyedül. Halottak nem szoktak villanyt kapcsolgatni. De, ha nem öngyilkosság, mikor és hogyan jutott be a házba az a másik személy, és hogyan távozott?

Bement a nappaliba, kíváncsi volt a falnak támasztott festményekre. A kereteken és a parkettán lévő porból is látszott, hogy jó ideje nem mozdították el a képeket. Nem sokat értett a festészethez, de azt meg tudta állapítani, hogy Havas jó festő, ám nem feltétlenül művész volt. A festmények nagy többsége zsáner, csendélet és tájkép. Portrét, figurális képeket nem talált. A festményeknek nem volt különleges stílusa, inkább jóféle iparos munkának tekinthetők, melyek nem a művészi önmegvalósítás, inkább az eladhatóság szempontjai szerint készültek. Bárhol lehetett ilyeneket látni. Mindegyiken ott volt Havas szignója. – Közhelyes – állapította meg Barlabássy. Magának semmiképpen nem vett volna ilyet. Ismét kiment a konyhába. Havas holtteste mereven ült a széken, opálos tekintetét az asztalon lévő borospoháron nyugtatta. Arckifejezése döbbenetről árulkodott. Barlabássy leguggolt és benézett az asztal alá. A bakancs teljesen új volt. A lábbal együtt, óvatosan felemelte a padlóról, kíváncsi volt a talp mintázatára. Nem volt egyszerű, hogy a merev holttest véletlenül fel ne boruljon székestül. Amennyire emlékezett, a hóból rögzített lábbelinyom mintázata egyezett a bakancsával,

de ezt persze majd a nyomszakértőknek kell megerősíteniük. Aztán kihúzogatta a fiókokat. Semmi különös. Benézett a konyhaszekrénybe, ahol tányérok és poharak sorakoztak, többek között abból a készletből is, melyből az asztalon lévő borospohár való. Négy darab volt a polcon. Az asztalon lévővel együtt öt. Barlabássynak eszébe jutott, hogy a készletek általában hat darabból állnak, ebből így hiányzott egy. Persze, el is törhetett. Ez még nem bizonyít semmit. Kiment az udvarra és körbejárta a házat. Mindenütt szűz havat talált. A ház körül, a kertben, az ablakok alatt a hó érintetlenül, simán szikrázta vissza a napfényt. Csak a konyhaablak előtt volt letaposva. Valószínűleg a szomszédasszony és Klein járkálta össze. Arcát a nap felé fordítva próbált lopni egy kicsit annak melegéből. Visszament a ház elé, mert autó motorját vélte hallani. Visszatekintett az ajtóig vezető járdára. Csak nézte a lábnyomokat a hóban, és nem tudta, hogy az elmúlt órákban tulajdonképpen mi történt.

Megérkezett a halottaskocsi. A szállítókat bekísérte a konyhába. Havas testét egy öntepsibe tették és letakarták. Merevsége miatt hanyatt fekvő helyzetben maradt. Mire végeztek, Klein épp befutott az adatgyűjtésből.

– Mire jutottál?

– Nagyjából semmire – mondta Klein. – Havast senki sem látta. A Tulipán kocsma még nem nyitott ki, gondoltam inkább akkor menjünk érdeklődni, amikor már megjelennek a törzsvendégek.

– És előtte? Napközben? Semmi furcsaságot nem tapasztaltak? Idegenek?

– Nem. Annyi biztos, hogy ugyan nem túl nagy a forgalom ezen az utcán, de azért általában mozognak erre olyanok is, akik nem itt laknak. Van itt nem messze egy

kis köz, ahol egy lépcsőn gyorsabban le lehet jutni a városba. Aki ismeri, az azt választja, és nem kerül. Minden arra járót nem figyelnek meg.

– Mit is mondjak – dörmögte Barlabássy –, komoly kihívás elé nézünk!

– Ti jutottatok valamire, főnök?

A felügyelő beszámolt az addigi adatokról.

– Nagyon különös! – jegyezte meg Klein.

– Először is meg kell várnunk a boncolás eredményét.

Lehet, hogy nem is gyilkosság. Azonban mégiscsak úgy van rendjén, hogy ameddig nem tudjuk, hogy bűncselekménnyel van-e dolgunk, mindent úgy teszünk, mintha az lenne. Így legalább a nyomokat biztosan rögzítettük, és egy gyors adatgyűjtést is végeztünk. A többi majd meglátjuk. Egy biztos: a villanyt este kilenc körül valaki lekapcsolta. Ez lehetett Havas. Hogy ki kapcsolta fel újra, az kérdés. Vagy Havas a halála előtt, vagy valaki más.

Lepecsételték a házat. Az autó hátsó ülésén mindketten gondolataikba merülve zötyögtek be a kapitányságra.

Második fejezet

Előző este

Kakasvár nem túl nagy város, azonban rendelkezik néhány kifejezetten barátságos vendéglátóhellyel. Az egyik ilyen a Belvárosi Kávéház, ami – nem meglepő módon – a belvárosban, a Fő utcán található. Több kísérlet is elbukott, amikor a városi előljárók megpróbálták más nevet adni a „fő” utcának, azonban a helyiek továbbra is csak Fő utcának hívták, hát így maradt. Macskakővel borított flaszterén vidáman kopogtak a női cipellők, a lópatkók, csendesen suhantak az egyre szaporodó autók. A Belvárosi Kávéház semmiben sem különbözött a világ számos pontján, különösen Párizsban, százával található kávéházaktól. Nyáron, színes ernyőt húztak a terasz fölé, óvva a vendégeket a napsütéstől, időnként halk jazz szólt a hátsó traktusban kialakított kicsiny színpadról. Na, de a kávé! Ha valamiért érdemes volt rendszeresen betérni ide, az a minőségi fekete. A világ minden tájáról származó, különféle fajtákból válogatott kávébabot varázslatos szerkentyűkben főzik, változatos módon szervírozzák. Egyszóval rendkívül kedvelt hely, amit tovább erősített a felszolgáló hölgy, Ica személye, aki egy kebelcsoda. Ennek okán, a kávéház vendégei elsősorban férfiak lettek volna, de a hölgyek nem engedték egyedül a párjukat ilyen édes helyre, inkább maguk is velük tartottak, ha kávézni szottyant kedvük. A kávéház így lett inkább a párocskák kedvelt találkozási pontja. Vörös bársonnyal borított székei, márványlapos asztalkái, a diszkrét fényei, fűszeres illatai, megágyaztak a szerelemnek. Ezerkilencszázharminchárom februárjának második

szombatján azonban, a színes napernyő fázósan húzta be magát az eresz alá. Mínusz négy fok volt, és elkezdett esni a hó. Eleinte épp csak szállingózott, majd egyre sűrűbben hullott, látni is alig lehetett az apró, porszemnyi pihék heves kavargásától.

Barlabássy Ágoston detektívfelügyelő háromnegyed ötkor lépett be a kávéház ajtáján, ami halk csilingeléssel jelezte a pult felé, hogy új vendég érkezett. Aprókat topogott a lábtörlőn, kabátjáról és kalapjáról igyekezett a lehető legdiszkrétebb módon letakarítani a havat.

Ica barátságosan intett neki, miközben a kávégép karját húzogatta. Barlabássy kivételesen előre foglalt asztalt, a placc kíváncsi tekintetek elől rejtőzködő, távoli pontján. Idegesen babrált a kezében lévő virágcsokorral, ami kissé megsínylette a havazást. Letelepedett, aggódva leste az utcát.

Az erős hóesés nem szerepelt a terveiben, amikor első randevújukra hívta Laurát. Épp csak befejezte egy ügyvédbojtár meggyilkolásával kezdődő és egy emberrablással végződő ügyét, amiben tanúként hallgatta ki a nőt. Szigorúan tartotta magát azon ígéretéhez, hogy addig nem találkozik vele, amíg a nyomozás végére nem ér. Miután az ármányos felbujtó, valamint az általa megbízott két erőszakos bűnöző rács mögé került, üzenetet hagyott a Rezeda utca tizenhatban, Laura kis házánál, hogy ezen a szombaton öt órakor várja a Belvárosi Kávéházban. Bár az időjárás már akkor is kifejezetten szomorú volt, a tél végi hó így is váratlanul érkezett. A felügyelő attól tartott, hogy Laura nem jön el a találkozóra. Nem is haragudott volna rá, hiszen maga is elgondolkodott, érdemes-e kidugnia az orrát ilyen időben. Ica megkérdezte, mit fogyaszt, de várt még a rendeléssel. Az ajtócsengő ismét csilingelt, de csak egy huszonöt év

körüli férfi hagyta el a helyet egy nagy szatyorral a kezében. Barlabássy még sosem látta itt. Levett a falra akasztott nád újságtartókból egyet, és átlapozta a Kakasvári Hírlapot. Egy sor sem ragadt meg benne. Figyelme minduntalan elkalandozott, percenként a faliórára pillantott, ami már öt óra tízet mutatott. Egyre elkeseredettebb lett.

Negyed hatkor azonban, mintha kisütött volna a nap. Laurát látta a Fő utcán, a kávéház felé tartott, dacolva a kavargó hóval, és a szemébe fújó széllel. Mielőtt odaért, Barlabássy már felugrott ültéből és kinyitotta előtte az ajtót. Laura mosolyogva lépett be. A felügyelő azonnal elolvadt a gyönyörűségtől. A nő arca kipirult, haja kissé nedvesen csillogott. Fénylő szemekkel köszönt Barlabássyra.

– Szép estét, detektív úr! Kár, hogy nem nyáron találkoztunk először, de ennek is megvan a maga varázsa!

– Istenem, ön gyönyörű! – ennyit tudott kinyögni.

– Köszönöm! Maga pedig kedves!

Barlabássy szava elakadt. Arcán bárgyú mosollyal, kissé bambán nézett a nőre, mint aki nem akarja elhinni, hogy eljött. Ügyetlenül segítette le a kabátját. Laura felnevetett, láthatóan élvezte a felügyelő zavarát.

– Kérem, fáradjon az asztalunkhoz! – Barlabássy felajánlotta a karját. Ica diszkréten felpillantott a pultról. A felügyelő a szemével jelezte, hogy most már felveheti a rendelést.

Barlabássy előzékenyen kihúzta a széket a nőnek, majd leült vele szemben. Egy percig szótlanul fürödtek egymás tekintetében.

– Már nem is reménykedtem, hogy eljön. Ez az időjárás!

– Ugyan már, ez csak hó! Szeretem a havat! – Laura ismét mosolygott. Barlabássy újra elolvadt.

– Én is szeretem, de első randevúhoz mégiscsak elég vacak időjárás.

– Legalább emlékezetes marad! Most már itt vagyunk, nem menekülhet! Meséljen! Mi történt abban a sötét ügyében?

– Máris elmesélem, de előbb engedje meg, hogy ezt átnyújtsam! – Barlabássy kezébe vette a virágcsokrot, ami a benti melegtől párás lett, úgy festett, mintha harmatcseppek csillogtak volna rajta. Kicsit félt, hogy a vörös rózsák esetleg túlzásnak tűnnek majd, most azonban Laurán volt a sor, hogy megilletődjön. A feje búbjáig elvörösödött.

– Nem is tudom, mit mondjak! Gyönyörűek! Egészen zavarba hoz vele!

– Kicsit féltem, hogy túlzónak találja majd.

– Ne féljen! Ön igazán figyelmes. Nagyon köszönöm! Imádom a rózsát! Vajon hol szerezte télvíz idején?

– Megvannak a kapcsolataim – kacsintott a felügyelő.

– Ebben egészen biztos vagyok.

Ica megvárta a jelenet végét, csak aztán kérdezett rá a fogyasztásra.

– Én valami finom és forró teát szeretnék inni! És mellé könnyű, habos süteményt! – mondta Laura.

– Oda a szokásosat? – nézett Ica a felügyelőre.

– Igen, jöhet a bécsi Melange. És legyen szíves, nekem is hozzon abból a süteményből!

– Rigójancsi jó lesz? Az könnyű, habos, nem túl édes.

– Tökéletes, köszönjük! – válaszolt Laura. Hangjából érződött, szeretne már kettesben maradni Barlabássyval. Ica sértődés nélkül vette a lapot.

– Szóval, mi lett a vége annak az ügynek?

– Komolyan erről szeretne beszélni?

– Először. Aztán, ne aggódjon, beszélhetünk bármiről.

Megöl a kíváncsiság! Mégiscsak belekeveredtem, még ha csak érintőlegesen is.

– Természetesen minden a pénzről meg a bosszúról szólt. A részletekről nem beszélhetek. Legyen elég annyi, hogy egy tévedés folytán halt meg valaki, akinek semmi köze nem volt az eseményekhez.

– Nahát! Sosem gondoltam, hogy a Bárczy gróf úr ilyen ügyekbe keveredhet! Nagyon jó ember volt!

– Én nem ezt hallottam róla.

Laura értetlen arccal húzta fel a szemöldökét.

– Márpedig én tudom, hogy milyen jó ember volt! Kicsit talán bohém. Na, jó, nem kicsit. Nagyon vidám élet volt a kastélyban! Neves művészek élvezték a jóindulatát. Volt, aki évekig nála lakott! Etette, itatta őket, segítette az érvényesülésüket. Számtalan művészt ajánlott be impresszárióknak. Festményeket adott-vett, kiállításokat meg koncerteket szervezett. Még verseskötetek megjelenését is finanszírozta!

– És közben ópiummámoros orgiákat rendezett!

– Micsoda badarság ez! Ki a fene mondta ezt magának?

– Laura fel volt háborodva. – Voltak estélyek, sőt, olykor hajnalig tartó, borgőzös mulatságok, néha talán kicsit szabadosabban, mint megszokott. Olyan művészesen. Na, de ópium, orgiák? Ez szemenszedett hazugság!

– A tettes azt mondta, azért fogalmazódott meg benne az örökség megszerzése, mert bosszút akart állni egy fiatalkori sérelem miatt.

Laura értetlenül nézett.

– Bárczy gróf és a családja feddhetetlen volt. Ez az egész örültség!

A nő egy homlokegyenest más történetet mesélt el Bárczy grófról. Barlabássy meghökkenten hallgatta. Hinnie kellett neki, hisz több mint tíz évig a kastélyban

dolgozott, ráadásul semmi oka nem volt, hogy hazudjon. A felügyelő rádöbrent, hogy a tettes milyen hidegvérrel csapta be, hogy szánalmat keltsen maga iránt. Gyalázatos tettét egy összetört, megszarolt ember bosszújának állította be. Valójában, a jéghideg logikával megtervezett bűncselekmény, egy számító, telhetetlen gazember sötét vágyait elégítette ki. Barlabássynak be kellett látnia, hogy a hosszú évek alatt felszedett rutinja ellenére, még mindig akadt, aki rá tudta szedni.

A hangulatra erősen rányomta a bélyegét az imént felfeslett igazság. Ica épp jókor érkezett az italokkal és a két Rigójanccsal. Laura mézet csepegtetett a teájába, majd beleejtett egy citromkarikát. Ezután fesztelenül, jó étvágygal látott neki a süteménynek. Észrevette, hogy a férfi figyel. Egy pillanatra elakadt a falatozásban, a felügyelő szemébe nézett, majd kirobbant belőle a nevetés.

– Kérem, ne rémüljön meg nagyon! Nem vagyok falánk, de gyengém a jó sütemény. Ez pedig nagyon finom!

– Egyáltalán nem vagyok megrémülve. Maga akkor is gyönyörű, amikor eszik.

– Mivel ez egy randevú, és ön értelemszerűen bókolni akar, nem veszem tolakodásnak ezt a megjegyzést. De, ha nem akar hideg kávét inni, javaslom, ön is lásson hozzá!

Barlabássy kavargatni kezdte a kávét, és lekanalazta a tetejéről a tejszínhabot. Laura ismét ránézett.

– Mit szólna hozzá, ha most egy kicsit beszélne magáról? Azonkívül, hogy detektívfelügyelő, nem tudok magáról semmit. Lehet, hogy nős!

– Akár lehetnék is, de nem vagyok.

– Volt?

– Arra gondol, elvált vagyok-e? Nem.

– Hogy maradhatott pártában egy ilyen snájdig férfi?

– Elsodort a munka. Nem sok romantikus helyzet